

In memoriam Alice Frey

De oude dame (°Antwerpen 25.6.1895) leefde de laatste jaren teruggetrokken in het Oostendse Residotel Royal Astrid. Men had haar de naam gegeven van 'Alice in wonderland' en van het 'Oostendse wonderkind'. Een voortschrijdende doofheid had haar belet in haar Antwerpse jeugdjaren een muzikale loopbaan op te

bouwen. Zij leed nog onder die diepe ontgoocheling toen zij in 1914 in Oostende in de Vlaanderenstraat was komen wonen: „Elke middag kwam James Ensor voorbij en groette met de hand mijn grootvader: ik zorgde ervoor naast hem te staan zo vaak het kon en dan hief Ensor telkens zijn zwart vilten hoedje op ter mijner ere. Wat was ik fier de aandacht te trekken van die vreemde imposante figuur.” Zij besloot schilderes te worden en Ensor werd haar eerste leermeester (1915 en '16). Hij zette haar aan verder te studeren aan de Antwerpse Academie bij Juliaan de Vriendt (1917-19).

Weldra behaalde zij de ene onderscheiding na de andere en ook de tentoonstellingen volgden elkaar op in binnen- en buitenland. Zij huwde de bekende kunstcriticus Georges Marlier. Monografieën over haar werk verschenen van de hand van Urbain van de Voorde (1944) en Roger Avermaete (1970). Grote retrospectieven werden aan haar gewijd o.m. in 1970 te Oostende en in 1971 te Hasselt op uitnodiging van Albert Duser.

Zij schilderde olieverfdoeken, aquarellen en pastels, had een vaardige tekenaars-hand en maakte ook klein beeldhouwwerk. Oostende bleef haar grootste inspiratiebron, met steeds een grote plaats voor de mens, zoals dat bij Ensor ook het geval was. Haar stijl evolueerde van het postexpressionisme naar een eigen soort impressionisme, gekenmerkt door frisse en heldere kleuren, blijheid, charme, geluk, sprookjesachtige fantasie. Steeds bleef de invloed van Ensor bij haar merkbaar, maar dan op een zeer persoonlijke manier verwerkt. „Weinigen zijn er in dit land, die zo sensitief als Alice Frey het wezen van de jonge, moderne vrouw der grote steden weten te vertolken in een sfeer van melancholie en verfijning, van

aarzelend levensverlangen." (Urbain van de Voorde)

Op vrijdag 4 september werd zij de Oostendse St.-Jozefskerk uitgevaren. Zij zal er wel spijt over gehad hebben dat er geen engeltjes stoeiden op haar lijk-kist en dat er geen musicerende Pierrots-voorop gingen door de duinen naar 't kerkske van Mariakerke toe, en dat er geen kinderen in pastelkleurige kleren penselen en palet droegen, geen lichtvoetige carnavalfiguren rondansten al werpende met bloemen en kransen, met de zee aan de horizon zoals zij het zich had gedroomd in haar doek 'Mijn laatste reis' (Museum Gent).

A.S.